

Yaşar Akgül ile Şiir ve Gelenek Üzerine

◆ Konuşturan: Tayyib Atmaca

Şiirde geleneğin çerçevesi nasıl çizilebilir?

Böyle bir çerçevenin çizilmesi oldukça zordur. Hatta çerçeve çizmek bile mümkün müdür veya doğru mudur bilemiyorum. Kadim şiirimiz nereden başlar, nerelerden geçer, nereye dökülür bunu iyi izlemek lazım. Bu biraz da şairin düşüncesi, dünya görüşüyle ve nereye kadar gittiği ile bağlantılıdır.

İslam inancına ve düşüncesine sahip bir şairin gelenek çizgisi doğal olarak derinliğine olacaktır ve bu onu zengin kaynaklara götürecektir. Gayri İslami inanç ve düşünce mensubu bir şairin nerelere kadar gidebileceğini veya inebileceğini doğrusu ben de merak ediyorum. Söz konusu şairler belki sanatsal, felsefi birtakım açılımlar ve dalışlar gerçekleştirebilir ama bunun da sahicilikten uzak olacağına inanıyorum. Bundan İslam inancına sahip olmayan yani Müslüman olmayan şair olamaz gibi kesin ve keskin bir yargı çıkarmamalıyız elbette. Tabii ki şair olabilir hatta iyi bir şair de olabilir ama ortaya konan ürünlerin kendi payıma ayakları yere basmayan salt sanatsal, düşünsel ürünler olacağını, duygusallıktan, insani sıcaklıktan uzak olacağını düşünüyorum.

Şimdi denilecektir ki, ne yani dünya edebiyatındaki onca büyük ve önemli yüzlerce şairi yok mu sayacağız. Tabii ki yok sayılamaz, saymıyoruz da. Ben daha çok bu şair ve şiirlerin bize hitap edip etmediğini, bize bir şey söyleyip söylemediğini vurgulamak istiyorum. Okunabilir, okunacaktır, değerlendirilecektir hatta zevk alınacaktır, belki yararlanılacaktır, fakat bütün bunların bizi sarıp sarmalayacağından kuşkuluyum. Belki garipsenecektir bu, biz bize benzeriz, bizi ancak biz anlarız, eller bizden, halimizden anlamaz mottosuna benzedi ama olsun, bunda da gocunacak bir şey göremiyorum.

Gelenek kavramı; divan, tekke, halk şiirinin yanı sıra modern şiiri de kapsar mı ya da tam olarak bu kelimenin kapsama alanındaki şiir odakları hangileridir?

Biz aynı dünya görüşüne mensup şairler, şiirimizi genelde İslam öncesinden (sözlü ve yazılı) başlatırız, İslamiyet sonrasında tekke, halk, divan şiiri ile sürdürürüz. Daha sonrası malum. Edebiyat Tarihi kitaplarında da klasik bir sıralama vardır ya hani, Tanzimat, Servet-i Fünûn, Fecr-i Âti,

Milli Edebiyat, Milli Mücadele ve nihayet Cumhuriyet dönemi. Burada dikkat çekmek istediğim husus şudur: Günümüz şiirini zorlamayla bu kalıplara oturtmaya çalışmamalıyız. Bu dönemler tabii ki herkese açıktır ve herkes özgürce yararlanabilir istediği dönemden. Bu bir kaynaklanma meselesidir, şairlerin kültürel birikimi ile ilgilidir. Biz buna “modern şiir” demeyelim isterseniz. Yukarıda belirttiğim dönemler de ilk başladığında birileri onu “modern” diye adlandırmışlardır, kavram aynı değilse de içerik aynıdır eminim. Gelenek bir ırmağa benzer, hep akar ama hep aynı sular akar zannederiz. Oysaki ırmak hep yenidir, biz fark etmesek de yenilenir, yeni suları alıp getirir, her dem tazedir. Amma velâkin belli bir dönem içinde dönenip duran şiir, aynı suyu evirip çevirip bize gösteren süs havuzu gibidir. (Akarsudan abdest alınır, durgun sudan alınmaz malum)

Geleneği reddetmek ya da geleneğin karşısında durmak şiir adına mı yoksa şairin kendi geleneğini oluşturma çabası adına takınılan bir tavırdır?

Geleneği reddeden kendi kaybeder. Bir yere kadar kendi aldatıcı gücüyle yürür ama çok sürmez sendelemeye başlar, teklemeye, tükenmeye başlar ki, bu kaçınılmaz sondur. Şair kendini tekrar edip durur, şiiri de belli simge, imge, imaj...her neyse kullanıla kullanıla kanıksanmaya, sıkılaşmaya başlar, gittikçe okunmaz hale gelir. Aynı handicap geçmiş şiirimizin etrafında dönüp duran şairler ve şiirler için de geçerlidir. Mimaride de böyledir. Müzikte de böyle değil midir? Eski plakları, eski sanatçıları, klasik şarkıları hepimiz hayranlıkla belki bıkmadan usanmadan dinleriz ama o da bir yere kadar. Bir gün bakarsınız ki yeni bir sanatçının, yeniden yorumlamasıyla, kendinden bir şeyler katmasıyla eser adeta dirilir, canlılık kazanır, gündem oluşturur. Hiçbir şair, “geleneği ben oluştururum” gibi bir iddiada bulunamaz. Bulunsa bile o aşamaya kendini getiren bir geçmişi, geleneği olduğunu unutmamalı, arkasına dönüp bir bakmalıdır. Büyük sanatçılar, büyük şairler yüzyılların birikimini günümüze gelenek vasıtasıyla taşırlar ve fakat taşıırken kendi mühürlerini vururlar, vuramayanlar taklitten öteye geçemezler ve geleceğe sadece kuru bir isimleri kalır, izleri kalmaz, yani nehir onu dışarı atar.

Yaşar Akgül, şiirinin gelenekle ne tür bağları vardır? Şekil, içerik, hayal unsurları bağlamında neler söylemek istersiniz?

Babam hem hafız hem müezzin hem de kitapçıydı. İlkokula başlamadan mahalle hocasına gittim. Yani gözümü elif cüzüyle, Kur'anla ve tabii dini kitaplarla açtım. Sonrasında cenknameler, âşıkların hikâyeleri, şarkı sözleri, destanlar, masallar... uzayıp gider bu liste. Demem o ki tam da sizin sözünü ettiğiniz geçmiş ve geleneğin içinde büyüdüm. Oralarda kök saldım, gelenekle bağımı hiç koparmadım ve koparmaya da hiç niyetim yoktur. Birçoğumuzun çocukluğunda aynı izleri taşıdığından eminim. Birçok şair, hikâyeci ve yazarımızın aynı serüveni yaşadığını biliyorum. İlk gençlik yıllarımızda "Hidayet Romanları" ile karşılaştık. Dini hikâyeler, menkıbeler, tarihi romanlar, kahramanlık şiirleri ile devam etti. Nihayet, Büyük Doğu, Diriliş, Edebiyat (Üstad Necip Fazıl'ı, Üstad Sezai Karakoç'u ve Üstad Nuri Pakdil'i hayatta iken ziyaret etme bahtiyarlığına erdim.) Elif, Köprü, Kırağı, Muştı, Maveria, Aylık Dergi, Kıyam, Kardelen, Düşünarı (şimdilerde Edebiyat Ortamı) dergileri... Geleneğimizi oluşturan klasik edebiyatımızın, dolayısıyla divan, tekke, halk şiirinin kaynağından su içmeye daha ilkokul, ortaokul ve lise yıllarımda başlamıştım. Ayaklarımı sağlam bir zemine bastığıma inanıyorum. Ama şiirlerimi yazarken kendime asla bir mânia koymuyorum, oldukça rahatım bu konuda. Eğer ben bir şiir tamamıdır diyorsam ve buna herkesten önce ben inanıyorsam olay bitmiştir. Ama bir itirafta bulunmalıyım. Tek sıkıntım keşkelerim. Ah keşke şu dizeyi öyle değil de böyle yazsaydım dediğim çok olmuştur. Artık onu da şiirlerim kitaplaşırken hallederim herhalde diye teselli ediyorum kendimi.

Gelenekten beslenmeden ve sadece günümüz şairlerini okuyarak şiir yazma talimine başlayanlar şiirlerini geleceğe taşıyabilirler mi? Nasıl?

Sorunuz aynı zamanda cevabını da içeriyor. Tabii ki böyle bir şey mümkün değil. Ama en azından özellikle genç şairler yani hayata ve şiire yeni başlayanlar günümüz şiirini sağlam ve emin adımlarla, özümseyerek okurlarsa umulur ki bu onları yavaş yavaş geçmişe, geçmişten beri devam eden bir geleneğe götürür. Yani akan bir ırmak onları denize kavuşturur. Bunun gerçekleşmesi de "Yurdum Şairleri"ni okumakla olmaz. Yaşayan şairlerimizi, yakın dönem şiirimizi izlemeleri gerekir. Günümüz dergilerinin en azından birkaç tanesini takip etmeleri. Bu okumalar onları mutlaka götürüp geleneğe bağlayacaktır. Unutulmamalıdır ki günümüze

kadar gelebilmiş olan şairler ve hala okunan şiirler gelenekten beslenen ve geleceği günümüze taşıyan şairler ve şiirlerdir. Biz ölülerimizle birlikte yaşarız çünkü. Mezarlıklar olmasa şehrin hep bir yanı ekşik kalır değil mi?

Geleneksel şiir denince neredeyse toplum tarafından kanıksanan ve adına "halk şairi" ve "divan şairi" denilen şairler için "yazacaklarını yazmış ve edebiyat tarihinin tozlu sayfaları arasında yerini almışlardır" düşüncesi size göre şiirimizin önüne örülen bir duvar mıdır? Değilse Türk şiirinin yeniden inşası denebilir mi?

Biz buna cevherin toza toprağa bulanması, zengin bir maden yatağının üstünün örtülmesi desek daha doğru olur. Arkamızda daha doğrusu önümüzde engin bir şiir denizi vardır. Böyle bir duvar örülmesi de boşuna bir çabadır. Ancak Halk Şiirinin de, Divan Şiirinin de birebir taklidi, benzeri yapılmadan yeniden yorumlanması gerekir. Aynısının tıpkısı denilebilecek şiirlerden uzak durulmalıdır. Günümüzde bunu gerçekleştirebilen şairler vardır ve bundan sonra da var olacaktır. Peki, bu nasıl olacaktır? Belli bir formülü var mıdır? Başarılı örneklerini gösterebilir miyiz? Burada aslolan sizin deyişinizle kanıksanan eski şiirimizin ana damarının belki bir kan değişimi ile günümüze taşınmasıdır. Bu ana damarın içinde, önce estetik vardır, edebi sanatlar vardır, müzikalite vardır, ahenk vardır, söyleyiş güzelliği vardır ve tabii ki, aşk vardır, hasret vardır, sevgili vardır... ila ahir. Eski dediğimiz şiirimizde evet, vezin ve kafiye (ölçü-uyak) vardır. Belli bir form uygulanmıştır ama unutmayalım ki, onu günümüze kadar da bu kalıplar getirmiştir.

Şimdi bize düşen bu formu, kalıbı, ölçüyü kopya çeker gibi değil, yeni, özgün ve özgür bir formda yeni imgeler, teşbihler, mecazlar, istiareler, dize içinde, dizelerin başlarında ve sonlarında oluşturulan ses benzeşmeleri, çağrışımlarla zenginleştirip günümüze taşımaktır. Ölçü ve kafiyeyi tümenden inkâr etmek zaten mümkün değildir ama bunlar-sız şiir olmaz demek de doğru olmaz. Ölçüyü şiirin kendi doğal biçiminde, kafiyeyi de bir iç ses gibi pekâlâ oluşturabiliriz, şiirdeki klasik unsurları kendi özel, öznel anlayış ve biçimlerimizle, üslubumuzla somutlaştırabiliriz. Bir yapıyı yeniden kurmak için, öncesini, mazesini, tarihsel izlerini çok iyi takip etmek, değerlendirmek gerekir.

Her şairin yazıya dökmese de elbette şiir üzerine düşünceleri, poetikası vardır. Düşünce dünyanızdaki bu hususta neler canlanıyor?

Oldukça haklı ve doğru bir tanımlama bu. Evet,

benim de belki hala yazıya dökemediğim “Şiir üzerine düşüncelerim” var. Bunu yıllar önce Yeni Devir gazetesindeki haftalık köşe yazılarımda belirmiştim. Sonra bunları tam olarak kitaptan saymadığım “Şiir Haritası” kitapçığımda da yayınlamıştım. Ama aradan uzun yıllar geçti. Bu konudaki düşüncelerim de doğal olarak değişikliğe uğradı sanırım. Kendimi hala şair saymıyorum, şair olup olmadığımı zaman gösterecek. Hala yazmak istediğim şiiri yazmış değilim. Bu yaşta hala mı diyebilirsiniz, evet hala. Şunu söyleyebilirim. Garip gelebilir ama öyle çerçeveye oturtulmuş bir poetikam yoktur. Poetikasız şair mi olur diyebilirsiniz. Bir bakıma mantıklı, doğru bir görüştür. Bence şairin yazdıkları, yalnızca şiirleri onun aynı zamanda şiirle ilgili görüş ve düşüncelerini de gösterir zaten. Bunu ilan etmesi gerekmez. Ben ne hissediyorsam, neyi nasıl hissediyorsam ve ne zaman yazmak istiyorsam, içimden geldiği gibi kâğıda dökerim. Gece yarısı içime düşen bir dizeyi, aklıma gelen bir imgeyi, özgün bir söyleyişi, ya da ne bileyim bir imgelemi, bir tasviri hemen kalkıp defterime not alırım. Tabii ki öyle ham haliyle bırakmam. Üzerinde çokça çalışırım şiirin, mısraları farklı şekillerde söylemeye çalışırım, bir cümlemin, bir dizenin, hatta kelimenin, nasıl ve nerede daha iyi, daha güzel, daha etkili ve özgün bir şekilde söylenebileceğini, bıkmadan, usanmadan denerim. Hani “İlk dize Tanrıdandır, sonrası şairin emeğine bağlıdır.” demiş ya batılı büyük bir şair. İşte aynen öyle. Emek vermeden asla olmaz. Hangi iş emeksiz olmuş ki?

Sizce geleneğe bağlanmak bugünden geçmişe gitmek mi, geçmişe bugüne taşıyarak yeniden inşa etmek midir?

Bir dönem aruzla şiirler yazmaya çalışıyordum. Hatta Bediüzzaman’ın Sözler eserinden ‘Birinci Söz’ü aruz vezniyle beyitler halinde yazmaya başladım ve birkaç sayfa da yazdım. Sonra ne olduysa bıraktım. Belki bu bir tecrübeydi benim için ama sadece bir çeşitleme olarak kaldı. Sür git geçmişe aynen tekrarlamak bize bir şey kazandırmaz. Bu zaten kâinatın, dünyanın, zamanın yaratılışına da gidişatına da aykırıdır.

Sorunuz cevabı zaten sorunun içinde gibi. Biz zaman makinasıyla geçmişe dönemeyeceğimize göre olması gereken, geçmişte yaşayan değerlerimizi, evrensel diyebileceğimiz inanç, duygu ve düşüncelerimizi, bunlardan kaynaklanan yaşam biçimimizi küçümsemeden, kötülemeden, hafife almadan, suistimal etmeden, kullanmaya çalışmadan içtenlikli bir tavırla günümüzün canlı ortamına, yaşanan hayata, yeni bir söylemle aktarabilme-

mizdir. Evet, yeni şeyler söylemeliyiz, yenilemeli ve yenilenmeliyiz ama sırf yenilik olsun, farklı olsun diye de saçmalamamalıyız.

Türk şiirinde geleneği çağın getirdikleriyle sentezleyip yeniden üreten şairler hakkında neler söylersiniz?

Böyle bir form veya formül var mıdır tartışılır. Bu aynı zamanda riskleri barındıran bir ameliyedir. Söz konusu üretim, o kadar kendiliğinden, sahici, doğal, yapmacıklıktan uzak olmalı ki, bunu bıraktın okuyucu, şairin kendisi bile fark etmemelidir. Kurgusal bakımdan bile bunu gerçekleştirmek son derece zordur, olsa da sanat ve estetik açısından hele hele duygusallık bakımından hiçbir kıymeti yoktur. Bunu ustaca başarabilen iyi şairlerimiz var mı var. İsim zikretmeye gerek yok. Zaten bizi çarpan, şaşırtan, sarıp sarmalayan, sizin deyiminizle okura dökünen, okuyanı alıp götüren de bu ustaların şiirleridir.

Geleneği bilmek günümüz şairi için bir zorunluluk mudur? Kendinden önceki şiir mirasının bahçesinde gezmeden de şair olunabilir mi?

Bir şeyi beğenseniz de beğenmeseniz de, sevseniz de sevmeseniz de onu çok iyi bilmeniz gerekir. Eleştirmek için de bu şarttır. Bu soru yalnızca şair/şiir için değil, zenaat için, sanat ve sanatın bütün dalları için de geçerlidir. Tabii ki zorunluluktur, olmazsa olmazdır. Hangi meslek erbabı veya zanaatkâr, bir usta kendinden öncekilerin izini sürmeden, bağında bahçesinde gezip dolaşmadan, bilinçli bir şekilde inceleyip araştırmadan, ürünlerin künhüne vakıf olmadan, kendi zanaat, sanat ve düşünce dünyasını kurabilir ki, şair de kendi poetikasını oluşturabilirsin? Bu eşyanın tabiatına dolayısıyla doğallığa da aykırıdır. Sinemanın doğuşundan bu güne kadar olan serüvenini bilmeyen hem de çok iyi bir gözlemlerle, eleştirel bir gözle sinemanın tarihini, geçirdiği aşamaları, kısaca dünya sinemasını çok iyi tanımayan biri iyi bir yönetmen, iyi bir yapımcı, hatta özgün bir senarist olabilir mi? Bu, diğer bilimsel ve sanatsal disiplinler ve faaliyetler için de aynen geçerlidir. Herkes arkasına dönüp bakmalıdır. Nerede olduğunu, nerede durduğunu iyi bilmelidir.

Geleneği sürdürmek mi gelenekten beslenmek mi önemlidir ve bunun bir ölçüsü veya dozajı olmalı mıdır?

Gelenekten beslenmek aynı zamanda geleneği sürdürmek demektir ve tabii ki önemlidir. Dikkat edilmesi gereken husus, sürdürmeyi beslenmeyle,

beslenmeyi kopyayla, hatta taklitle karıştırmamak-
tır. Belki aynı şeyleri yineleyip duruyorum ama bu
ince çizgiyi de sürekli göz önünde bulundurmak
gerekir. Aksi durumda karmaşıklığın içinden bı-
rakalım okuyucuyu şairin kendisi bile çıkamaz.
Gelelim bunun ölçüsüne. İşte bu şairin elindedir,
onun poetikası ile ilgilidir. Bunu bir ilaç hazırlar
gibi (müstahzar) gerçekleştirmek tabii ki yapma-
cık, zorlama, tatsız tuzsuz bir şey olacaktır. Böyle
bir kurmacayla yola çıkmak baştan kaybetmektir.

Geleneğe ait malzeme özgünlüğün önünde bir engel teşkil eder mi?

Bunun için öncelikle “malzeme” kavramına
bakmamız, malzemedeki kastımızın ne olduğunu
bilmemiz gerekir. Malzeme neleri kapsar. Asırlar-
dır kullanılmış olan dini, dünyevi, insani, edebi, fel-
sefi, sosyal, siyasal, yaşamsal, düşünsel, duygusal...
soyut ve somut kavramları, imgeleri, imgelemleri
malzeme olarak kabul ediyorsak, bunları olduğu
gibi raftan indirip okuyucuya sunmak, edebiyat or-
tamına sürmek maharet olamaz.

Sözünü ettiğimiz malzemeler hep vardı ve var
olacaktır. Aslı olan gelenekten aldıklarımızı gelece-
ğe taşıırken kendi biçimimizi, biçemimizi, üslubu-
muz, edamızı, tavrımızı, tutumumuzu, eşyaya ve
olgulara, olaylara bakışımızı içten, içtenlikli ve ta-
bii ki özel, öznel, özgün bir şekilde serdetmemizdir.
Başka türlü biz biz olmayız, sıradan olmaktan kur-
tulamayız. Bu da demektir ki, hiçbir bilinen, var-
lığını sürdüren, canlılığını devam ettiren malzeme
böylesi bir orijinalitenin, kalitenin önünde engel
teşkil edemez. Çünkü biz o malzemelerle varız.

Modern gelenekçi ne demektir? Bu sıfat hangi şairlerimiz için kullanılabilir?

Böyle bir tanımlama var mıdır, varsa doğru mu-
dur bundan emin değilim. İlk başta da söylemiş-
tim, Cumhuriyet dönemine kadar şiirimiz hep kalı-
plar içerisinde, ölçülerle, hecelerle hatta parmak
hesabıyla vs. yazıla gelmiştir. Bu kalıplar kırılabilir
mi, tabii ki evet ama öyle baltayla ormana girer gibi
değil. Eğer şiir sağlam, sıkı, yeni, iyi, kaliteli, öz-
günse sorun yok.

İsim vermek pek âdetim değildir. Ola ki, hoşuna
gidenler de çıkabilir, alınanlar da. Ama günümüz-
de bunu gerçekleştirebilen başarılı şairler var mı
var. Bundan mutluluk duymak lazım. Ancak mo-
dern adı altında yazılan şiirleri göklere çıkarmak
da, geleneksel ölçülerde yazmakta ısrar eden, ya da
vezinli, ölçülü, kafiyeli yazmayı tercih eden şairleri
dışlamak, alay etmek, hatta küçümsemek de yan-
lıştır. Her iki kategoride de yazan şairler, kalıcı olur

veya olmaz, yazdıkları beğenilir veya beğenilmez
bunu okuyuculara, belki eleştirmenlere, belki de
edebiyat tarihçilerine bırakmak daha uygun olur
diye düşünüyorum. Gelenek ve modernizm de-
nilince nedense aklıma hemen köy hayatı ve şehir
yaşantısı geliyor. Bu gün birçoğumuz köy hayatın-
dan, köyde yaşamaktan o doğal ortamdan hasretle
bahsediyoruz ya, eminim birçoğumuzu götürüp
köye bıraksalar üç günden fazla dayanamayıp ka-
çarız oradan. Çünkü artık şehir bizi teslim almıştır,
şehirdeki yaşam içimize işlemiştir, bırakıp gitme-
miz adeta imkânsızdır. O vakit yapmamız gereken
şehirden yaşasak da, köydeki, kırsaldaki doğallığı yi-
tirmeden, tabiatı tahrip etmeden, doğayla başbaşa,
doğallıkla iç içe bir yaşam biçimimizi buna uygun
ortamı oluşturmamızdır.

Geleneği yalnızca şiir ve teknik bahsinden iba- ret mi görmeliyiz edebiyat dünyasında yoksa şair tavrının, yaşayışının da yaslanması gereken bir gelenekten bahsedebilir miyiz?

Tabii ki gelenek demek sadece şiirle ve yazım
teknikleriyle bağımlı değildir. Aynı kavram öyküle
de, hatta romanla da bağlantılıdır. Diğer yazın ve
sanat türlerini saymaya gerek yok. Bunların içinde
özellikle “şiir” tam da geleneğin ortasında yer alır.
Çünkü bizim geleneğimiz söz konusu olunca akla
hemen şiir geliyor ki, bu da yanlış sayılmaz. Tahkiye
ve hikâye, destan, menkıbeler, masallar, kıssalar vs.
hemen ardından gelir. Gelelim buradaki şair tavrı-
na, yaşam biçimine. Buradan şunu anlıyorum: Şair
daha doğrusu geleneğe bağlı, gelenekten beslenen
bir şair, eğer bir tavır varsa, bunu aynen hayatına
da uygulaması gerekir. Bu belki her şair için geçerli
bir sav olamayabilir. Yaşamı bire bir gelenekle gele-
neksel değerlerle uyuşmayan şairler de vardır ama
ürünleri kaliteli, değerli ise onu da yok sayamayız.
Şunu söyleyebiliriz belki: Kardeşim sen anlatıyor-
sun ya! Bir kendine bak bir de yazdıklarına kimi
kandırıyor sun? Hani Boğaziçi’ni seyrederek, içkisi-
ni yudumlayarak, köy, köylü ya da Anadolu insa-
nını yazdığını iddia eden romancılar gibi. Burada
şairin, sanatçının samimiyeti söz konusudur. Yaz-
dıklarının inandırıcı olup olmasıyla alakalıdır. Biz
inanırlar için bu önemlidir. İslami değerleri, İslam’ın
prensiplerini, emir ve yasaklarını hayatında
uygulamayan en azından uygulamaya çalışmayan
bir şair ve yazarın bizim için çok da bir ehemmiyeti
yoktur. Vele ki yazdıkları inci mercan olsun. Laf
salatası yapmaktan öteye geçemez. Başkaları için
sanatsal açıdan değerli kabul edilebilir, fakat bizim
için bir anlamı yoktur, en azından benim için.

Beni konuşturduğunuz için teşekkür ederim.

